

The background is a vibrant, golden-hued illustration. It features a sunburst effect with rays emanating from the center. In the foreground, a dark, gnarled tree branch extends from the left, adorned with clusters of small, golden, textured flowers. Several butterflies of various species and colors, including black and orange, are depicted in flight across the scene. The overall atmosphere is warm and ethereal.

ЯСЕН ВЕДРИН

**ЖЪЛТИЦИ В
ДЪБОВАТА РАКЛА**

www.vedrin-poetry.org

СЪДЪРЖАНИЕ

ГУРГУЛИЦА ЛИ БЕШЕ?	3
ТАЗИ КРУШОВА СЯНКА	4
СИТНИ ПАРЦАЛЧЕТА ПО УСТНИТЕ.....	5
АКО СВИЕШ СЪДБАТА МИ СКИТНИЦА.....	6
НА СУХО ВИНО В СУХОВЕЯ.....	7
НОЩНА ТРЕВИЧКА ЗА СПОМЕН.....	8
МИГ ДА СЕ ВКОПЧИМ ОТНОВО	9
ИЗТЪКА ЛИ МИ, МАЙЧИЦЕ?	10
ПРЕЗИМУВАЙ В МЕН!	11
ЩЕ ВЕЧЕРЯМ ЗВЕЗДИТЕ	12
ТВЪРДЕ ЖЕЛАН КОФЕИН.....	13
БЛАГОСЛОВ ЗА КРАСИВОТО ЧУДО	14
ПОТЪРСИ В ДОГОРЕЛИЯ ЗАЛЕЗ	15
ПИСМО ДО МОЯТА ПАМЕТ	16
СТО ГОДИНИ ТИ ИСКАМ, ЛЮБОВ!	17
ОСТАНИ ЗА ДУШАТА МИ ЕСЕН	18
НЯКЪДЕ, В СНЕЖНИЯ СПОМЕН	19
КАК ОБАЧЕ ЗОВ СЕ ЖАЛИ?.....	20
ДЕСЕТ ХИЛЯДИ МИГА	21
НЕ ИСКАМ ДА РОВЯ В ДЪЛБОКАТА УГАР.....	22
ПО СВОЙ СИ НАЧИН	23
ЧАСОВНИК ЗА ВСИЧКИ СЪБИТИЯ	24
МОМЧЕТО, КОЕТО БОЛИ	25
КОГАТО ТЪРКУЛИ СЕ СЛЪНЦЕТО	26
МОЯ ЖЕЛАНА ОРИСНИЦЕ!	28
ДИВНА ОБИЧ, СРЕБРОЛИКА	29
ОПИТ ЗА ПОРТРЕТ	30
НОЩЕМ СЪБИРАМ СИ СПОМЕНИ	31
НЕ ИЗПИВАЙ ПОСЛЕДНИТЕ ГЛЪТКИ	32
ПАЗАРЪТ НА ХОРСКАТА СКРЪБ	33
БЪЛГАРСКА МАЙКО!	35
НЯМА ХАЙКА ЗА ВЪЛЦИ.....	36
ПЪЛНО БЕЗВРЕМИЕ	37
ПОСЛЕДНИЯТ СМИСЪЛ	38

ГУРГУЛИЦА ЛИ БЕШЕ?

Гургулица ли беше в душата ми, млада ориснице?
Насъбра ли си съчките - в топло гнездо да ме къташ?
Недолюбена още. От груби ръце неизписана,
как си тръгваш от мен, и след вратника плаха престъпяш?

Гургулица ли беше - перата ти тънки из стръмното,
да събирам по утро, за ласките твои безсънен?
Кремъклияка да бях - тя за тебе отколе е гръмнала...
Дамаджана да бях - паяжини ще хваща по дъно...

Гургулица ли беше - да гоня на бялото сенките?
Да те хала върти в тая твоя лъчиста премяна.
Първа пролет да бях - да те сграбча на билото, в дренките.
Късно лято да бях - като циганин бърз да те хвана.

Да си тръгваш е време... Студеят напукани дланите.
На раздяла ти дъхна. Помахай ми. Клетви не помня.
Само тебе да имам. За спомена топъл от лани -
гургуличено вино в една гургуличена стомна.

ТАЗИ КРУШОВА СЯНКА

Тази крушова сянка те помни, пчелице заминала.
Сладък сок ми се стича по устните. Лепне, повече.
В зимна треска трепери душата ми, вече изстинала.
Тайно биле си търся. И печката, стъкната, грее.

Нощен, вятърът гони листата, по тебе увехнали.
Месечината крие снагата си, без да те взира.
А в стените игривото пламъче шепне на ехото -
да се върне гласът ти... И топъл, звънлив, да не спира.

В тази крушова сянка - дърво съм с пресъхнали корени.
За очите ти черни съм жаден. Така ми се пие.
Стари сънища, медени, палят ме с жар, непреборени.
И сърцето, уж бяга, но няма къде да се скрие.

Със любовния танц на пчелите, върни се, несретнице!
Зажужи пред лицето ми! Споменът в жило да пари!
За да видя в очите ти моите пориви, летните,
под гerdана немиррен, нанизан със златни пендари...

СИТНИ ПАРЦАЛЧЕТА ПО УСТНИТЕ

Диви виелици нощем се гонят из пустото.
В ситно хоро се извиват и мракът свисти.
Бяло изпръхват на ситни парцалчета устните.
Как да ги кърпя? Не мога! Но можеш го ти...

В древни легенди танцували нимфи по хребети.
С пъстри венчета, заплетени в буйни коси.
Пръсти юнашки им служили нежно за гребени...
Нимфа бъди ми! Дори да решиш, че не си!

Чудото - някъде в твоите пръсти е вързано.
То ще лекува копнежа, от студ парцалив.
Имаш конеца, иглата... Започвай със възела -
тази милувка, която ме прави щастлив...

Тази прегръдка, от нощни тревоги изискана.
Жива легенда в изпръхнали бледи уста.
Бели парцалчета в мъжка молитва за искреност,
сякаш от лятото зов на зелени листа.

АКО СВИЕШ СЪДБАТА МИ СКИТНИЦА

Ако свиеш съдбата ми скитница в тясна коруба -
ще остана при теб, без да питаш дали ми горчи.
За да имам дъха ти - мехлем за душата ми груба
и онези, притворени в тиха надежда очи.

С потъмнялата прахан ще стъкнем огнище за двама.
Ще напълним джезвето да къкри с омайни треви.
А в пътеките тесни на вечно тревожната памет
всеки спомен ще бъде орисник. И нас ще мълви.

Непрежалена пролет ще среща горещото лято.
Есента ще постели на зимата нар от листа.
Ще белеят косите ни - щастия в сребърно ято.
Ще си шепнат ръцете, тъй както се милват уста.

И светът, уж бърлога, ще бъде възможен за всичко.
Оня блеснал простор над заспалите в клена мъгли.
Ако свиеш съдбата ми - свий я, тъй както обичаш
и прегръщаш до болка... И знаеш, че сладко боли.

НА СУХО ВИНО В СУХОВЕЯ

В суховея, обрулил главата ми с вятърна мисъл,
сухо вино отпивам за жаждата, що ме мори.
Като клетва пред нож, или камък, на вечност орисан,
търся бликнали думи за моите бъдни софри.

Сухоежбина - бол! Но едната самотност ме стяга.
Като дъжд, който дълго очакваш, и все не вали.
Малко кал да изджвака. Ей тъй, да мирише на влага.
И през нея - от чувство, от спомен дори да боли.

Сухоляв да прогизна. До сподавена в мъка надежда.
Пресушил и последната кана със цвят на печал.
Да заглъхне отляво последният стон на бодежа
и да бликне в очите пороят, все тъй не валял.

Сухо, брате - до мъх! До последна цигара в кутия.
А душата ми - кремъчна! Пуши, а после люти...
Две сълзи, дай ми, Господи мой! Две сълзи да изтрия!
И едничкият зов между тях, да е само: Прости!

НОЩНА ТРЕВИЧКА ЗА СПОМЕН

Пак ли разляях бездомните кучета в храстите?
Сън ме не хваща. И гледам за теб през дувара.
Диря онези светулки от приказно щастие,
дето ни светеха в тихата лятна омара.

Кацаха те по лицето ти, блян забленували.
Нося им дар от душата си - стрък детелина.
Пак да танцуват... Тъй както преди са танцували.
Взор да си бъдем. И нощ да останем двамина.

Дъх ме въздъхва. И крия се в белите камъни.
Скръцнала портата - теб ми вещае едничка.
Свети зорницата. Стихове шепне за двама ни.
Обич за обич навярно. И сричка за сричка.

Пак ли разляях бездомните кучета в храстите?
Как не разбраха, че аз като тях съм бездомен?
Гаснат пердетата. Сякаш светулки угаснали.
Чезне в люцерната нощна тревичка за спомен...

МИГ ДА СЕ ВКОПЧИМ ОТНОВО

Колко угасващи въглени тлеят в огнището...
Пукат прощално, а въздухът трепкав дими.
Час, или два... И ще станат подобни на нищото.
Някъде в тъмното ние ще млъкнем сами.

Топло ни беше. Не търсехме вълнени халища.
Кюнецът чак до червено рисуваше блян.
Греехме пръстите с нашата трепетност палеца.
Пламваха думите в шепот, от зов разгорян.

Зимата драскаше вихри в стъклата разплакани.
Скърцаха вятърно грохнали стари греди.
В глухата бърност на утрото, тъй недочакано,
бавно изстиваха куп уловени звезди.

Наръчът вече привърши. Изчезнаха трупите.
Огънят - гладен, а няма какво да яде.
Съчки останаха... Чувства, но някак пречупени,
скрити от чуждите погледи с тънко перде.

Вече е миг да се вкопчим отново, до скъсване.
Тлееща вярогност да спомни семеен олтар.
За да си кажем със теб не студеното: Късно е!
Рано е още! Виж, има в огнището жар!

ИЗТЪКА ЛИ МИ, МАЙЧИЦЕ?

Изтъка ли ми, майчице, сетната черга на стана
от онези парцалки, нарязани толкова много?
В паметта ми обрулена - святата - ти ми остана!
И за твоята вечност аз всякога молех се Богу.

Изтъка ли ми старите спомени - топло да стъпя?
Да ме лъхне омайния мирис на печена дюля...
Да ти кажа без глас, че за мене си толкова скъпа,
като жива икона, която сърце не потуля.

Изтъка ли сълзите ми, дето изплаках от малък
с коленете съдрани, и пламнали в жур от коприва?
Изтъка ли искрите, останали в топлия залък,
и коравите буци по слога на селската нива?

Изтъка ли въздишките в твоята пламенност тиха?
Над леглото ми бяло от вечер до сутрин си бдяла...
Изтъка ли сезоните, дето те тъй посребриха,
и лицето рисуваха в бръчки от тежка премала?

Изтъкала си, зная... И вратникът тебе спомина.
Под салкъма е пусто, и чергата там е разстлана.
Коленичил, целувам духа ти. И знам, ще премина,
но предал на децата си твоята совалка от стана.

ПРЕЗИМУВАЙ В МЕН!

Презимувай в очите ми с чиста надежда за пролетност.

Ще се върна по-истински. Хребет, обагрен от цвят.

И небето ти синьо ще бъде прошарено в полети -

тези птици, които едва ли у нас ще заспят.

Презимувай в ръцете ми с порив за дълго докосване.

Те ще бъдат прелели реки от стопения сняг.

За да търсят копнежа на твоите цъфнали острови.

Аз да бъда водата, а ти - озареният бряг.

Презимувай в сърцето ми с трели за вятърно сливане.

Дъх до дъх ще се шепнем край щъркели в млада трева.

И светът ни учуден ще гледа как с теб го откриваме -

като мисли, които възкръсват до светли слова.

Презимувай в душата ми с цветна молитва за вричане.

Кръг от двама да бъдем. Събрани - дъга до дъга.

И красивата вечност, до вчера останала ничия,

ще е нашето истинско сбъдване - днес и сега.

ЩЕ ВЕЧЕРЯМ ЗВЕЗДИТЕ

Ще вечерям звездите, в небесна погача разпръснати,
и самотният вятър ще бръска - за черен пипер.
Залинял и бездомен да търся мечтите си, късните,
огладнях до премала по пътя на моя безмер.

Несподелян и сам, като язовец, нейде в чукарите,
не дочаках да чуя от никъде търсец ме глас.
И изровил копнеж от душата ми, вече прошарена,
за последна трапеза приготвям очите си аз.

Нека звездно ми бъде. Ще ям до пределно насищане.
И росата в тревите ще пия... Дано утоли
тази нощна тъга за надеждите, вече разнищени,
като сипей на прах по високите сиви скали.

Нека светло ми стане, вселенско... До миг сътворяване.
В папиларните линии - десет галактики зов.
А далечният изгрев на моето бурно изтляване
да ме стопли с лъчите на трепетно син благослов.

ТВЪРДЕ ЖЕЛАН КОФЕИН

Претоплих кафето, което остана от вчера,
и няколко глътки през мисъл за тебе изпих.
В езика нагарча. Без захар го пия. Без мера.
Изпитото просто ми пасва - за болка и стих.

Примесва се бързо със смисъла в мен кофеинът -
тъй ценният извлек от шепата смлени зърна.
Не всичко запомням, когато в живота отmine,
но само това, за което си плащам цена.

Горчилката по я обичам от хляба насъщен.
Да тръпне в душата ми. Даже да бликне в очи.
Ти винаги тръгваш, когато за теб се завръщам,
а в празната стая кафето ми още горчи.

И някак, оставен на вихри, до късен прозорец,
тъгата ме смила и пак се усещам самин.
Кафе са мечтите ми. Шепа зърна, но от горест.
А ти си желаният... Твърде желан кофеин!

БЛАГОСЛОВ ЗА КРАСИВОТО ЧУДО

Как изтекоха тези дълбоки и живи води,
а от извора дъх се надигна и плач се проплака?
Моят син, девет месеца страдан, ти днес ми роди
и сърцето ми своите сънища бели дочака...

Като хълм наедряваше, сякаш под лава стаен,
и вулкан, който дълго е молил за чиста постеля.
Всяка нощ те загръщах със пролет сред мрака зелен.
Всеки ден ти ми беше не делник, а свята неделя.

Чудотворните нишки на обич плетяха следи.
За крачета - терлици, за гръбчето - топло елече.
За главицата - вълнена шапка на едри звезди.
Нежността ти голяма - за малкото бяло човече.

А изригнал - животът простреля метеж от искри
и прокара си клонче за миг родословният корен.
Име дай му, светице! А после ръцете прости
в благослов за красивото чудо, родено отгоре!

ПОТЪРСИ В ДОГОРЕЛИЯ ЗАЛЕЗ

Потърси в догорелия залез пътека за двама ни.
Да опърлим нозете си с въглени в нощен котел.
Там се гонят мечтите ни - вечерно диви и пламенни,
нарисувани бурно от вятъра с жар-акварел.

Потърси в догорелия залез кандило за криптата
зад която са скрити най-светлите думи за нас -
тези силни копнения, сякаш луни неизсипани,
за които не стига дъхът в онемелия глас.

Потърси в догорелия залез надежда за утрото,
осребрило косите ни с пръски лазурна роса.
И след будната нощ за сърца, премалели от лутане,
да сияят зениците в сини от зов небеса.

Потърси в догорелия залез идея за смисъла -
всичко в нас си е струвало - даже до сетния миг.
За души-лунатици, родени от късчета искреност,
всеки залез е изгрев, и всяка искрица - светлик.

ПИСМО ДО МОЯТА ПАМЕТ

Здравей моя памет далечна, от болки обръгнала.
От теб не остана ни вест, нито някаква кост.
Понякога мисъл ми казва, че вече си тръгнала
да дириш в отвъдното своя едничък Христос.

Писмото си пиша с върха на пробощащо копие.
Мастило си нямам. И ползвам за случая кръв.
Върни се при мене - сред моята скръбна утопия,
макар да не виждам за твоето търсене стръв.

Невинност си нямам. Отдавна съм грешен за бъдното.
Една Магдалина - с презрение кой не уби?
И без да съм толкова стреснат, че следват присъдите -
за тебе сърцето ми всякога нощем скърби.

Къде се скитосваш? Навярно в измислени космоси.
Или пък почукваш на портите, горе в Едем?
След седмия ден на Твореца - ти може би осма си.
Едно сътворение, скрито дълбоко у мен.

Върни се за малко! За миг от въздишка и истина!
Последния спомен вземи си, защото е твой!
И нека не в моята кръв се намериш пречистена,
но в тази, която за всички проливал е Той...

СТО ГОДИНИ ТИ ИСКАМ, ЛЮБОВ!

Още малко обичай ме! Някакво само столетие,
несравнимо с епоха, невидимо даже през ера.
Като миг ще изчезне то - сякаш е дъх в междуметие
или просто комета, която е минала вчера.

Още малко прегръщай ме! Както скали за пресичане,
след които реката тече си по своето ждрело.
Нямам нужда от вечност за твоето женско обричане -
сто години ти прося, дори и в слова неумело.

Още малко сънувай ме! Сякаш вулкан пред изригване -
в пирокласти въздишал за пътя на гордата лава.
Век едничък да бъда в душата ти, обич. И стига ми!
А пък после, каквото е писано, нека да става!

Още малко задържай ме! Късче уран пред разпадане!
Алфа, бета и гама частици - за порив до края!
Сто години ти искам, любов! Сто години отдаденост!
А след тях... нищо друго не бих и могъл да мечтая!

ОСТАНИ ЗА ДУШАТА МИ ЕСЕН

Остани за душата ми есен. В самотно сбогуване.

Нека дъхнат от устните жълъдно стари мечти.

Като извор, закътан под шума, ти беше тъгувана,

и ослушвам се аз - да го чуя как тихо шурти.

Непредвидено сам - рея поглед в тревите посърнали.

Да усетя сълзите ти - някаква капка дори.

Всичко с теб ли си дадохме? Или пък всичко сме върнали?

Зов и шепот. Докосване. Шепя лъчисти искри.

Сухи съчки в нозете ми пукат за късно причастие.

Листопадът - и той като мен, от умора е спрял.

Може би е утопия нашето търсено щастие

или просто късметче от вятърно щур карнавал.

Полетяло далеч - като дребна калинка през пръстите.

Пожълтяло листо, с нерисувана вечност за нас.

Няма знак и послание. Само следи от отсъствие.

Сякаш ехо от ехо на скрит от дъбравата глас.

Остани за душата ми есен. По своему искрена.

Нека с теб ни върти оня мъдър и чист кръговрат.

Може би ти отново за обич ще бъдеш поискана -

като извор, закътан под шума от друг листопад.

НЯКЪДЕ, В СНЕЖНИЯ СПОМЕН

Пак си спомних за воя на вълците в късните вечери.
От горите се спускаше - сякаш прелели води.
И преглъщащ омайния дъх на филийките печени
плахо гледах към дядо и исках над мене да бди.

А пък той ми се смееше, гаче ли свиреха гайдите
на мегдана в неделя край бели и китни моми.
"Много страх ме е, дединко! Хайде, послушай ме! Хайде де!
Прегърни ме за мъничко! Само за миг ме вземи!"

После спомних си воя на кризите в моите бъдности.
Бяха вълци, по-страшни от тези в далечни лета.
Нямах дядо за ласка пред всичките зимни оскъдици
и филийките с пепел ги валяше в мен печалта.

Не загърнал душата си - мръзних в стените изстинали.
Като агне, разкъсано в мрака от вълчата паст.
Само някъде - в снежния спомен от детското минало -
моят приказен дядо все още се смее на глас...

КАК ОБАЧЕ ЗОВ СЕ ЖАЛИ?

Змей горянин ли залости твоята душа далече,
че не идваш ми на гости и те никак няма вече?
На мегдана ми пустее - сал чергари на мастика...
Но къде е тя? Къде е? - болка от сърце ми вика.

Другиму ли вече даде тез очи - маслини черни?
С тях ми сънища окраде. Верни ли са? Ил' неверни?
Злато у палат не крия. Нямам си за теб пендари.
А едната орисия тебе, либе, ще попари...

Ще да влезеш в чужди двори, скрити зад ограда тежка.
Гаче сиромашки корен трудно ражда чест човешка.
И лице ти, месечина, няма с поглед да погаля.
Сам, у някоя долчина, теб едничка ще прежаля.

Как обаче зов се жали или болката избавя?
Туй, което сме си дали - в лют ли спомен да оставя?
Че забравил съм от лани, думи, като сто жълтици -
само змейове горяни имат бели хубавици...

ДЕСЕТ ХИЛЯДИ МИГА

Да те търся стократно - съдба ми е. Избор и драма,
както залезът търси на изгрева светлия блян.
Най-желаният смисъл се случва, когато сме двама
и светът е предчувствие... Път, от мечти провидян.

Има мъдрост, която отколе в числата е скрита.
Тя напомня за цялост. Дори за платена цена.
Само миг от споделяне - още не значи насита.
Само лъч от очите - все още не е светлина.

Както сладкият мед не от цвете едничко роден е,
нито топлият хляб - от две шепи пшенични зърна,
тъй за мен ти ще бъдеш слова от стократно шептене,
даже нежна столетност с красивото име Жена.

Век с човек се римува, и смисълът сам се намира.
Десет хиляди мига са сто, умножени по сто.
Тази моя стократност в сърцето ти нека извира
и "Защо те обичам?" - за отговор: Ето защо!

НЕ ИСКАМ ДА РОВЯ В ДЪЛБОКАТА УГАР

Не искам да ровя в дълбоката угар на времето
и в белите кости на мъртвия род преди мен.
Реката тече все напред. И е руслото шеметно.
А скритото бъдеще тегли ме с порив стаен.

Два пъти не тряска светкавица дънер по гумното.
Поетът се ражда, живее и стихотвори.
А всичкият пламък на своята трепетна лумналост
превръща за хората в шепа словесни искри.

Светилник до болка, пророк и предтеча на утрото,
самотният щъркел на пролет, все още без вис -
поетът събира епохата само в минутите,
когато перото кърви върху белия лист.

Не е некролог. И не свършва под гробищни мрамори.
Напусто дълбаят му датник, бронзиран за чест.
Нима запечатват извечното ленти и камери,
когато поетът е утре, несбъднато днес?

Не искам да ровя в дълбоката угар на времето.
Където е вечност - там няма дори пантеон.
Поетът роди ли се - духом посява си семето,
а то се възражда - през мисъл - до болка и стон.

ПО СВОЙ СИ НАЧИН

Гледам те по свой си начин - както огънят барут.
Винаги нееднозначен - мъдър, но и малко луд.
И не питай до къде съм прозаик или поет.
Пролетта за мен е есен, а пък лятос тъпча лед.

Търся те по свой си начин - сякаш въздухът вода.
Даже в мислите прозрачен. Като полет без следа.
Ако малко съм ти нужен - твоят глас ще ме спаси
и ще бъде вятър южен в литналите ти коси.

Искам те по свой си начин - като птица без кафез.
Смеейки се - да те плача. Да си утрешното днес.
Нямам в думите верига, но така е по-добре.
Нищото от теб ми стига - само зов да побере.

Имам те по свой си начин - даже да остана сам.
Ако в тебе съм вторачен - виждам себе си за храм.
И това за нас не крия - следвам смисъла един -
да сме сбъдната стихия от копнеж небесносин!

ЧАСОВНИК ЗА ВСИЧКИ СЪБИТИЯ

Отдавна си моят часовник за всички събития.
Гласът ти отмерва съдбата ми - час подир час.
В очите ти виждам минути от нежни разкрития.
В ръцете - секунди. И мигове, само за нас.

Безумно харесвам неспирното твое тиктакане.
Стрелките, които се гонят и сливат в нощта.
При други животът е бързано. В теб е очакване
на всички добри и едва доловими неща.

Късмет ли ми беше душата ти? Търсена антика?
Или хронограф - да ориса привременно мен?
За моя роман - да си синя, крайбрежна романтика
и цъкащо чудо в следите на ден подир ден.

Да нямаш пружина, която да иска навиване...
Красив механизъм - сърцето, което струи.
Отдавна си моят часовник. За трепет и сливане.
А времето в твоите кръгове - вечност брой...

МОМЧЕТО, КОЕТО БОЛИ

Ще ми върнеш ли, Боже, годините - синя идилия?

Остарялото в мен да младее дори до момче.

И когато ме питат: Реката от скърби изпи ли я?

- да се скрия без отговор с вяра на малко врабче.

Аз си търся простора - не онзи, пределно високия,
но връвта, на която простираше мама пране.

И мечтите желая си - не като клипове в "Нокия",
но онези, в които прежулих ръце, колене...

Искам сутрин на вирчето, с нежния дъх на салкъмите.

Или вечер на кино с машината, дето бръмчи.

Дай ми сините гуменки... Даже на дядо налъмите.

Дай ми тези, изгубени в детството, мои очи.

Изори паметта ми, защото потънаха в буците
цели цветни години от пъстър и жив панаир.

Само в сънища бледи понякога топлят ме звуците
да напомнят това, що не връща се вече подир.

И да кажа, че жив съм - защо е? Да пълня статистики?

Или вече съм болест, каквато светът не цели...

От затвора на бъдното, Господи, дай ми амнистия!

Свободата си искам... Момчето, което боли.

КОГАТО ТЪРКУЛИ СЕ СЛЪНЦЕТО

Когато търкули се слънцето стръмно на запад
и залезът белите облаци с дъх оцвети -
ела на верандата с няколко стръка от лапад
и две чаши вино за нашите вечни мечти.

Недей от покъщнина зор да си даваш до мрака.
На моето рамо подпри уморена глава.
За миг да погледнем - над покрива там, през листака,
към тази далечна и свята за нас синева.

Орахме я дълго - с молитви и сънища бели,
но тя и до днес маргаритка една не роди.
Пришествие чакахме. Чудни слова, невалели...
И топла погача, поръсена с ярки звезди.

Прегърби се времето, сякаш на обръч повито,
и вятърът-старец разшета се прах да мете.
Пийни си от виното! Става след миг ветровито!
И нека отгоре погали ни Бог ако ще...

Тъй както сме двама, и Той ще ни грабне без време.
С презоблачни длани ще стопли душите ни в храм.
А щом и до днес ни люлее тоз поглед неземеен,
то сигурно вече сме в Рая, но някак отсам...

Сълзите напират. И есен последна дъждува.
Жълтее по хребета. В сивия плочник плющи.
А някъде - горе - небесното цвете ни чува!
Цъфти, прецъфтява. И сякаш отново цъфти...

МОЯ ЖЕЛАНА ОРИСНИЦЕ!

Тежки рани лекуваш ли, моя желана ориснице?
Още пазиш ли дарбата в твоите трепетни пръсти?
Може би си намерила билките, чудно измислени,
за юнаци, в които надеждите вече са късни.

Буен огън стъкни ми от шума и съчки в усоето.
Медно менче налей от потока, що доле извира.
Та разкъсай ми ризата... Там, от сърцето ми, моето,
люта болка ме реже и спомен не ще да умира.

Как лице се забравя, сънувано в нощите, звездните?
Как тъга се цели, за която отвара не зная?
И очи уморени - по някакво чудо ли чезнат те,
или просто заспиват, защото видяха си края?

Поръси ми гърдите с барута, останал в бойлията.
Жарък въглен хвърли - да се рана дълбока попари.
После с шепа вода потуши ми докрай орисията -
миг, преди да те скрият лъчите на горски върхари.

ДИВНА ОБИЧ, СРЕБРОЛИКА

Дивна обич, сребролика, от душата ми извира.
Става бързей край чукари. В камъчета - водоскок.
Вятърът, пленен от нея, шепне в струните на лира,
и докосва в ситни пръски всяка трънка, всеки глог.

Мигом живнала тревица в чуден трепет зеленее
и очаква да я зърне някой калфа килимар.
Кукне морна кукувица. Славей сладко се разпее.
А потокът - все надолу - лее светлия си дар.

Стара селска воденица. Ти пристигаш пременена.
И върти, върти водата, колелото при зори.
Замеси за мен погача, вярност моя споделена,
и на пещ от жарък въглен нека дълго да гори.

Дивна обич, сребролика, от душата ми изтича.
На хармана идвай скоро! Тежки гости покани!
Изворът ми те намери, и за обич ти се врича.
Пристани ми, мое либе! Тебе искам, пристани...

ОПИТ ЗА ПОРТРЕТ

Размесих палитрата с гъсти бои за рисуване.

Бъди неподвижна. Ликът ти дано уловя.

Дали те прогледнах? И колко ли взирание струва ми
онази магия - портрет да говори в слова?

Очите ти плуват през топлия порив на цветното.

Лъчите преплитат на сенките тайния щрих.

И онзи воал, с който ти си небрежно заметната,
сега е тефтерът ми, нужен за пъстрия стих.

Усмиввай се леко. И нека в косите ти маслени
два кичура нежност да падат неволно отпред.

А аз ще ги видя за пламъци, в мен неугаснали,
които разпалват мечти до последния ред.

Ръце отпусни. Да се плъзгат сами по извивките,
тъй както потоците следват по бързи русла.

За миг спри да дишаш. Да хвана на устните, пивките,
онези бразди от разгърнати сякаш весла.

Сега се огледай през светлия взор на зениците,
защото изпих те до сетната капчица блян.

А после дари си портрета - за радост на птиците,
с чиито пера те стихувах, от зов разпилян.

НОЩЕМ СЪБИРАМ СИ СПОМЕНИ

Нощем събирам си спомени. Съчки в безсънното.
Мисли, прекършени в хладната есен. Сами.
Рано се мръква. И търси дъхът ми из тъмното
притчи, които бездомният вятър шуми.

Трепетни истини, нивга на глас неизричани.
Клетви, рисувани в струйки от бели мъгли.
Кръст и молитвеник. Даже оброчища ничии -
сякаш, че наши да бъдат, не биха могли.

Вярност ли тиха угасна на пепел в стърнищата?
Вечност ли кратка през сенките мигом се скри?
Как ли без теб да се вирам за нещо от нищото
или пък дим да превърна отново в искри?

Бягаха чувствата - ситни и плахи лисугери.
Скриха по дупките късчета нежност и плам.
Лепна по дланите прашна чернилка от угари.
Даже очите ни някак пресъхнаха там.

Хладната есен затвори последната страница.
После прашяса на дъното в празния скрин.
Нощем събирам си спомени. В пътя без граница -
дъх да постопля, и пак да си легна самин.

НЕ ИЗПИВАЙ ПОСЛЕДНИТЕ ГЛЪТКИ

Не изпивай последните глътки от старото вино.
Нека с теб ги запазим за други, добри времена.
От тревоги и бури животът ни бързо изстина
и попари душите ни тънка сребриста слана.

Невъзможното щастие, скрито в гори тилилейски,
ни веднъж не похлопа на вратника, грохнал от студ.
Тъй, да грейне в очите ни. Топло и живо. Но нейсе...
За години прогони го бурния в мислите смут.

Колко чаши изпихме? И тостове колко звънтяха?
Все за светлото бъдно - надежди и пивки лъжи.
Онемя от несбъдване нашата дървена стряха
и съдбата не искаше нищо добро да дължи.

Като пън ни подмина, и други отиде да радва.
С тия пуси имоти, и с тая - безспир веселба.
За дървото изсъхнало всякога има си брадва.
За просия по пладне - окъсана вехта торба.

Не изпивай последните глътки от старото вино.
Нека те ни послужат за комка в последния час.
Къшей хлебец остана, безквасен, и бяла пъртина -
да напомнят за святото, още несбъднато в нас.

ПАЗАРЪТ НА ХОРСКАТА СКРЪБ

Просълзиха без време очите ми в хорската скръб.
Сякаш черна ръка ме стовари над пъстра сергия.
За едните съм евтин... Кога ли пък бил съм им скъп?
А за другите - скъп, от изцапана с думи хартия.

Не затрогнах сърцата, че даром поисках да дам.
Ценоразпис си има в живота. И всичко е стока.
Даже вярата лесно се реже. Парченца до грам.
Или будната съвест - до живата мръвка от кокал.

Нямах хубава Яна да пазя. А само олтар,
като кръв от сърцето, превърната в чиста реликва.
Даром давам ви, хора! Вземете си късчета дар!
Но не иска тълпата... И с даване никак не свиква.

"Тоя нещо ме гложди, щом дава така, без пари!
Току тъй ли човек ще откаже от нас келепира?
Бе не става за четене... Някак стихът му гори,
а пък после ти пламва... И никак не му се разбира!

Хайде, чупката, смахнат! Поезия ний не ядем!
Вместо тази писалка вземи си в ръцете мотика!
Тръгнал той да ни плещи за някакъв дъжд от Едем,
а пък долу от суша изсъхна съвсем арпаджика..."

Доразкъсан си тръгвам. А вътре в сърцето кърви.
Не докоснах души. Само ропот и весели хули.
И не иска народът към Бог възроден да върви,
но му стига в едните цени на пазар да се пули...

Просълзиха без време очите ми в хорската скръб.
А пръстта си тежи... И не пуска - до жилавост клета...
Твоят кръст ли, о, Господи, тежък помъкнах на гръб,
или бисери хвърлях на свини, и Свято на псета?...

БЪЛГАРСКА МАЙКО!

Българска майко, плода си в тревоги износила...

Кой те натири мизерна до тъжния крах?

Чест и достойнство да нямаш, все още не просила
жалки грошове за свидния майчински страх...

Кой те възпря да погледнеш с усмивка към утрото?

Чашата мляко да страдаш от светла любов...

Кой те захвърли в съдба от надежди порутени,
нокти да дращиш на мъката в тъмния ров?

Българска майко, тъй силна и мъдра в утробата.

Даже в безпътица пак ще оставиш следа.

С плач претърпи най-жестокия рог на прокобата -
звяр да убива мечтите за твоите чеда.

Ти ще пребъдеш - велика над бурните хребети.

Утрото в теб ще вещае надежда и плам.

Губила много в живота, но никога себе си -
дай на чедата си смисъл от обич и храм.

Българска майко, чист пролом в скалите на вечното,
живи, водите ти, нека оставят следи...

Бог да те спомни, и в Него да бъдеш изречена -
ярка зорница в купчина от нощни звезди.

НЯМА ХАЙКА ЗА ВЪЛЦИ

Няма хайка за вълци. Те разкъсват навред.
Ту ограда прескачат. Ту се мушват под плет.
Тази злобна порода някой трябва да спре,
че е хищникът бодър... До когато умре.

Кремъклияка не гръмва. Кой да сложи капан?
Ту се мръкне. Ту съмва. Но духът е приспан.
И в разкъсано стадо се спотайва страхът.
Тежка, тъжна нерадост е под път, и над път.

Някой грее ракия. Друг посръбва първак.
Ще рече - в орисия гният хората пак.
От смълчаните псета - ни едно е за страж.
Черна мъко проклета! Що споходи ни дважд?

Жално стадото блее... Кой ще жегне в сърце?
Де е пастирят? Де е? С двете силни ръце.
Сам се топли на вълна и нарежда псувни.
А кръвникът погълна още десет овни.

Няма хайка за вълци. Само овчи души.
И в задушната кръчма се раята теши.
А по тъмната доба - след пореден отскок
изкопава им гроба хищен вълк-кръволок.

ПЪЛНО БЕЗВРЕМИЕ

Бягат понякога моите сънища в пустото.
Вее ги вятърът. Галят ги бледи звезди.
Търсят в забравата спомени, съхнещи устия,
били в годините бурно прелели води.

Прах се полепва, и пепел задъхва се в патоси.
Обич изпръхва по облака, пясъчно бял.
Няма овчари - да водят по утро стадата си.
Няма и изгрев - да би като въглен изгрял.

Друга вселена си търсят мечтите изселени.
В цифрова крепост оплаква ги вече духът.
Сякаш са бити и гонени в дивото селяни,
търсили капка надежда и вяра за път.

Няма го старият дъх от реликви и блянове.
Плаче душата ми - твърде ревнив етнограф.
Блеят овце и разнася се песен от чанове -
ехо от ехото, чезнещо в звезден ръкав.

Вече не питам забравата чудото где ми е.
В мен е навярно, но скрито от чуждия свят.
Може би в някоя вечер на пълно безвремие
пак ще се върна по сенките - бистър и млад.

ПОСЛЕДНИЯТ СМИСЪЛ

Тези мои лета - като стари, безропотни биволи,
колко дълго ораха в надеждата с острия плуг...
Но останаха цветните сънища още небивали,
сякаш аз съм ги молил да бъдат утеха за друг.

Дъждове се изсипаха. Пролетни, летни и есенни.
Гръмотевици тряскаха своите кратки следи.
А душата броеше сълзите си - Богу принесени,
за да бликнат водите Му... Святите живи води!

Побеляха косите ми, сякаш в сланите жигосани
и проряза си бръчките сухо корито от зов.
Попрегърби се вярата в немощ от дългото носене,
но свещения дълг не погази под Кръста Христов.

Не дочаках деня си, нарочен за чудно намиране.
Може би не прежалих душата си в жертвен олтар.
И остават във бъдното още мечти за умиране,
за да има възкръсване в моя най-истински дар.

Тези мои лета - като стари, безропотни биволи,
колко дълго ораха... И оран остана пред тях!
Нека още веднъж ги подкарам с очи незаспивали
за последния смисъл - че Негов в живота си бях.

www.vedrin-poetry.org

Copyright © Ясен Ведрин, 2017

© Всички права запазени